

Sygn. akt IX Ka 292/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Ślusarczyk

Protokolant: sekr.sądowy Katarzyna Komosa

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Andrzeja Kędziory

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2014 roku

sprawy M. P.

oskarżonego o przestępstwo z art.178 a § 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 31 października 2013 roku sygn. akt II K 621/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego M. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 140 (sto czterdzieści) złotych tytułem kosztów sądowych należnych za II instancję.

Sygn. akt IX Ka 292/14

UZASADNIENIE

M. P. został oskarżony o to, że w nocy na 3 stycznia 2013r. w K. znajdując się w stanie nietrzeźwości wynik badania 0,61 mg/dm³ alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu prowadził pojazd mechaniczny marki O. nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc uprzednio skazanym za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości przez Sąd Rejonowy w Kielcach prawomocnym wyrokiem w sprawie XII K 675/10,

tj. o przestępstwo z art. 178a §4kk

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 31 października 2013r, w sprawie II K 621/13:

I. uznał oskarżonego M. P. w ramach czynu zarzuconego mu aktem oskarżenia za winnego tego, że w nocy na 3 stycznia 2013r. w K. znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadził pojazd mechaniczny marki O. nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc uprzednio skazanym za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości przez Sąd Rejonowy w Kielcach prawomocnym wyrokiem w sprawie XII K 675/10, co stanowiło przestępstwo z art. 178a §4 kk i za to na mocy tego przepisu wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 §1, §2 i §4 kk i art. 70 §1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. P. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 5(pięć) lat;

III. na podstawie art. 42 §2 kk i art. 43 §1 kk orzekł wobec oskarżonego M. P. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 (czterech) lat;

IV. na podstawie art. 49 §2 kk zasądził od oskarżonego M. P. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej kwotę 1000 (jeden tysiąc) złotych tytułem świadczenia pieniężnego;

V. na podstawie art. 63 §2 kk na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym zaliczył oskarżonemu M. P. okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 3 stycznia 2013r. ;

VI. na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego M. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 710 (siedemset dziesięć) złotych tytułem kosztów postępowania, w tym 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony M. P.. Wyrokowi temu zarzucił zbyt „surowe” potraktowanie swojej osoby przez Sąd I instancji, w szczególności poprzez wymierzenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat. Oskarżony wniósł o uchylenie wyroku w całości i ponowne rozpatrzenie sprawy.

Obrońca oskarżonego na rozprawie apelacyjnej wniósł o dokonanie modyfikacji apelacji oskarżonego poprzez wnioski o zmianę wyroku Sądu I instancji co do orzeczenia o środku karnym i obniżenie jego wymiaru a także w dalszej kolejności wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, jeżeli Sąd uzna, że są do tego warunki faktyczne i prawne.

Sąd Okręgowy w Kielcach zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego jest oczywiście bezzasadna.

Nie sposób zgodzić się z twierdzeniem oskarżonego, iż Sąd I instancji zbyt „surowo” go potraktował i to zarówno w odniesieniu do wymierzonej mu kary pozbawienia wolności w wymiarze 4 miesięcy, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby, a także co do orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat oraz zasądzenia na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej kwoty 1000 złotych tytułem świadczenia pieniężnego.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do orzeczonej kary pozbawienia wolności, należy zauważyć, że przestępstwo z art. 178a §4 kk zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Kara na jaką oskarżony został skazany de facto oscyluje w granicach dolnego progu jej ustawowego zagrożenia. Biorąc przy tym pod uwagę to, że oskarżony prowadził samochód w stanie nietrzeźwości będąc już uprzednio skazanym za takie samo przestępstwo , orzeczonej kary nie można uznać za zbyt surową. Uwzględniając także prawidłowo ustalony przez Sąd I instancji znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz znaczny stopień winy, należy stwierdzić, że kara 4 miesięcy pozbawienia wolności nie przekracza żadnego z tych stopni. Ponadto spełni ona swe cele zapobiegawcze i wychowawcze oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Ponadto należy zauważyć, iż kara ta z pewnością nie spełnia wymogu „rażącej” niewspółmierności, o której mowa w art. 438 pkt 4 kpk. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecniczą Sądu Najwyższego, na gruncie art. 438 pkt 4 nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować (SN II KRN 189/94, OSN Prok. i Pr. 1995, nr 5, poz. 18).

Nie sposób również uznać, iż wyrok Sądu I instancji był zbyt „surowy” w stosunku do oskarżonego albowiem Sąd I instancji warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności na okres próby 5 lat. Należy podkreślić, iż wobec sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a §4 kk sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności tylko w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Powyższe oznacza, że w stosunku do sprawców przestępstwa z art. 178a §4 kk zasadą jest wymierzanie kary bezwzględnej pozbawienia wolności, a stosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania jest jedynie wyjątkiem od tej zasady. Tak więc Sąd I instancji uznając,

iż w stosunku do oskarżonego zachodzą szczególne podstawy do zastosowania przepisu z art. 69 §4 kk, skorzystał z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary, mimo, iż jak już zostało zaznaczone, decyzja taka jest decyzją wyjątkową. Nie można zatem mówić o tym, aby kara ta oscylująca w dolnym wymiarze zagrożenia ustawowego, której oskarżony nie będzie musiał efektywnie wykonywać w zakładzie karnym była karą rażąco niewspółmierną.

Jeśli chodzi o orzeczony wobec oskarżonego M. P. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, to na wstępie należy zauważyć, iż wymierzenie tego rodzaju środka karnego w przypadku, gdy sprawca w czasie popełnienia przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji był w stanie nietrzeźwości jest obligatoryjne. Mając na uwadze art. 43 §1 kk, zakaz ten orzeka się na okres od 1 roku do 10 lat. Sąd I instancji słusznie doszedł do przekonania, iż w stosunku do oskarżonego zachodzi konieczność wyeliminowania go z ruchu na czas 4 lat. Sąd odwoławczy w pełni podziela stanowisko Sądu I instancji w tym zakresie. Sąd trafnie uznał, że dalsze prowadzenie pojazdu przez oskarżonego zagraża bezpieczeństwu w komunikacji a dotychczasową swoją postawą oskarżony dowiódł, że wyeliminowanie go z ruchu powinno nastąpić na dłuższy okres. Oskarżony bowiem prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości, w sytuacji gdy był on już wcześniej skazany za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości. Powyższe okoliczności wskazują, więc, że oskarżony wykazuje się lekceważącym stosunkiem do obowiązujących norm prawnych, i nie wyciąga prawidłowych wniosków ze swojego wcześniejszego, niezgodnego z prawem postępowania. W tej sytuacji jedynie wymierzenie środka karnego w takim wymiarze jaki został orzeczony może stanowić realną dolegliwość dla oskarżonego i spowoduje w przyszłości respektowanie podstawowych norm obowiązujących kierowców a więc nieprowadzenia samochodu w stanie nietrzeźwości. Poprzednio orzeczony środek karny zakazu prowadzenia pojazdów, sprawie XII K 675/10 w wymiarze 1 roku, nie spełnił w stosunku do oskarżonego swoich zapobiegawczych i wychowawczych celów, skoro oskarżony ponownie, w niespełna 3 lata od popełnienia poprzedniego przestępstwa, bez żadnych oporów ponownie zdecydował się kierować samochodem będąc w stanie nietrzeźwości. Bez wpływu na 4 letni okres stosowania powyższego środka nie pozostał również poziom stężenia alkoholu u oskarżonego, który w chwili zdarzenia wyniósł 0.61 mg/dm³ oraz 0.65 mg/dm³, podczas gdy dopuszczalny limit wynosi 0,25 mg w 1dm³. Poziom tego stężenia u oskarżonego został więc znacznie przekroczony. Mając na uwadze powyższe oraz ogólne dyrektywy wymiaru środków karnych należało stwierdzić, iż Sąd I instancji prawidłowo wymierzył okres trwania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na czas 4 lat, który to okres niewątpliwie w stosunku do oskarżonego nie był okresem zbyt surowym. Oskarżony stworzył i w dalszym ciągu stwarza zagrożenie dla ruchu drogowego skoro z łatwością mimo uprzedniego skazania przychodzi mu siadać za kierownicę w stanie nietrzeźwym. Okres czterech lat jest adekwatny do stopnia tego zagrożenia a jednocześnie w sposób skuteczny chroni on uczestników ruchu przed kolejnymi tego rodzaju zrachowaniami oskarżonego.

Należy również zauważyć, iż bez wpływu na powyższy wymiar kary i środka karnego pozostają ujawnione na rozprawie apelacyjnej i zaliczone w poczet materiału dowodowego dokumenty w postaci aktu zgonu matki oskarżonego, zawiadomienie o wszczęciu śledztwa, zaświadczenie z dnia 7 kwietnia 2014 dotyczące brata oskarżonego albowiem sytuacja rodzinna oskarżonego nie ma wpływu na wymiar środka karnego tj. tego jak długo-na jaki okres powinien być on wyeliminowany z ruchu. O tym decyduje wyłącznie to jakie stworzył konkretnie zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu i jakie zagrożenie stwarza w przyszłości. Skutki zakazu oraz jego rozpiętość zawsze powodują dyskomfort dla skazanego jednakże są to normalne następstwa skazania i tak je należy traktować. Okoliczność iż oskarżony pracuje, co wynika z zaświadczenie o zatrudnieniu z dnia 7 kwietnia 2014 r., również nie miała żadnego wpływu na środka karnego. Oskarżony bowiem nie jest zatrudniony jako kierowca, którego praca byłaby jedynym źródłem utrzymania siebie i ewentualnie rodziny. Pracuje jako kierownik sklepu, w związku z czym ta okoliczność nie mogła mieć znaczenia przy wymiarze środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów.

Aby zwiększyć funkcję represyjną i prewencyjną zasadne było orzeczenie w stosunku do oskarżonego świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 1000 zł. Orzeczenie tego rodzaju środka karnego jest bowiem zewnętrznym wyrazem tego, że oskarżony popełnił czyn

zabroniony, który powinien się spotkać z napiętnowaniem. Wysokość tego świadczenia nie prowadzi na rażącą niewspółmierność kary.

Na podstawie art. 627 kpk oraz art. 8 w zw. z art. 2 ust 1 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 240, poz. 1431) sąd odwoławczy zasądził od oskarżonego M. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 140 zł tytułem kosztów sądowych za II instancję. Na powyższą kwotę złożyły: 20 zł- ryczałt za doręczenie wezwań i pism, 120 zł- opłata od kary pozbawienia wolności.

Mając na uwadze podniesione wyżej okoliczności a także to, iż w przedmiotowej sprawie nie zaistniały bezwzględne przyczyny odwoławcze, na podstawie art. 437 § 1 kpk zasadnym było utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

SSO Andrzej Ślusarczyk